

Pasi Hujasen lähettikirje 9/2024, 27.09.2024

Erilaisia projekteja

Kun olin toimittamassa jumalanpalvelusta Tuutarin kirkolla, ihmettelin, miksi sakastin kaapin ovi, jossa ovat albat, ei liiku kunnolla.

Löysin kaapista kaksi pakettia invalidivaippoja, kassin mustaa kangasta ja muovikassissa kaksi kasukkaa.

Kasukat olivat todella ryppyisiä. Vein ne kemialliseen pesulaan silitettäväksi (maksoi 10,50 euroa).

Kanttori Nikolai oli sitä mieltä, että kasukat voisi laittaa muovikassissa takaisin sakastin kaappiin. En innostunut ajatuksesta.

Tein niille isot vaateripustimet. Jouduin ostamaan tarvikkeita noin 10 eurolla, vanerin, koukut ja ruuvit löysin kirkon varastoista. Ostin myös vesijohtoputken lämpöeristettä, että vaatepuu olisi leveämpi.

Tein kirkon parvelle koukun, johon kasukat voi laittaa roikkumaan, etteivät ne enää menen ryppyyn.

Vertailun vuoksi katsoin, paljonko Sacrumissa maksaa kasukan vaatepuu: 128 euroa. Eli säästimme noin 250 euroa.

Anteeksi jälleen pitkä pätkä kirkkopoliitiikkaa, mutta asia on keskeinen Sleylle ja Inkerin kirkolle.

Edellisen kirjeen jälkeen tapahtunutta

1. Synkkiä tapauksia
Narvan ja Ivangorodin välillä olevalla rajasillalla kuoli mies, joka oli menossa Viroon. Sairaskohtaus.
Suomeen muuttanut aviopari, jolla oli Suomen passi, oli menossa Venäjälle. Mies sai sillalla aivoverenvuodon. Virolainen ambulanssi ja sairaala saivat hänet hoitoon vasta kahden tunnin kuluttua. Sairaala on muutaman kilometrin päässä rajalta.
2. Ovela suunnitelma aiheutti ongelmia
Kuulin, että eräs Venäjällä asuva ukrainalainen mies, jolla oli Ukrainan passi, matkusti Turkkiin lomalle.
Hän ei halunnut ottaa Venäjän passia, koska pelkäsi joutumista armeijaan. Ukrainaan hän ei halunnut mennä samasta syystä
Menomatka sujui ongelmitta, mutta palatessa hänet käännytettiin takaisin Turkkiin. Ukrainalaisen on hankala tulla Venäjälle.
3. Ei köyhiä eikä kipeitä
Moskovassa eliittiasuntojen kysyntä on kasvanut. Tammi-syyskuussa eliittiasuntoja myytiin 174 miljardilla ruplalla (noin 1,7 miljardia euroa). Kauppoja tehtiin 1240 kappaletta. Neliöhinta oli keskimäärin 2490000 ruplaa eli noin 24000 euroa.
Heinä-syyskuussa kasvua edelliseen vuoteen oli 14 % ja kasvun odotetaan jatkuvan loppuvuonna.
4. Kallis aamiainen
Radiossa kerrottiin, että Moskovon kallein aamiainen maksaa 72000 ruplaa (noin 700 euroa). Alkoholia saa juoda litran.
5. Talvirenkaita tarjolla
Venäjällä isoissa supermarketeissa myydään keväisin ja syksyisin autonrenkaita. Hinnat ovat halpoja, yleensä 50-100 euroa kappale.
Suurin osa rengaskorjaamoista ei myy renkaita.
Osa ostaa nykyään renkaat internetistä.
Radiossa mainostetaan mm. Pirellin ja Gislavedin renkaita. Pirellillä on tehdas Kiinassa (oli aikaisemmin myös Venäjällä), mutta Gislavedin ostaneella Continentalilla oli tehtaot vain Länsi-Euroopassa, internetin mukaan Saksassa ja Portugalissa.
Nokian renkaat onnistui myymään tehtaansa ennen kovia rajoituksia. Nyt firman nimi on Ikon Tyres ja Vianorista (Nokianin omistama rengasliike) tuli Ivanor.

6. Hatsinan labyrintti

Hatsinassa uusitaan lämpöputkia – tietysti työ aloitettiin vasta kesälomien jälkeen ei ehtinyt valmistua ennen lämmityskauden alkua.

Monet kadut on suljettua.

Voi sanoa, että ajaminen on kuin labyrintissä: jos tahdot lähteä Keskustan eteläpuolelta pohjoiseen, ensin pitää ajaa länteen ja sitten kääntyä itään ja lopulta voi kääntyä pohjoiseen vievälle tielle.

Roikkuminen löysässä hirressä jatkuu, osa 2

Yleisradiossa oli ohjelma, joka oli otsikoitu ”Lähetysjärjestö uhmaa kirkon kieltoa avustaa Inkerin kirkkoa” (tai jotain sinne päin).

Jutussa syytettiin Sleytä – ja samalla minua – kirkon määräysten rikkomisesta.

Tämä toi mieleeni tapauksen parinkymmenen vuoden takaa.

Vein Riitalle tavaroita Lontooseen ja paluumatkalla ajoin Hollannin rajan ja Hampurin eteläpuolisen matkan 183 km/h-keskinopeudella. Muutaman kerran kokeilin, saisiko nopeusmittariin kakkosella alkavia lukuja – kyllä sai – aika hyvin dieselautolta. Lopulta olin Tukholmassa niin paljon aikaisemmin, että ehdin edelliseen lauttaan (joka lähti 12 tuntia ennen sitä, johon olin varannut lipun).

En saanut ylinopeussakkoja. Koska niitä ei voida Saksan moottoritiellä useinkaan antaa, koska nopeus niillä on pääsääntöisesti vapaa.

Voidaan tietysti keskustella siitä, oliko moinen paahtaminen järkevää. Mutta laitonta se ei ollut.

Nyt Suomen kirkko haluaa julistaa Inkerin kirkon avustamisen laittomaksi.

Inkerin kirkko ei ole minkään sanktion alainen – vaikka Suomen kirkon johto on antanut ymmärtää, että niin olisi. Silloin pitää tuoda esiin kyseinen sanktio. Inkerin kirkko saa edelleen avustuksia Saksasta ja Yhdysvalloista.

Suomen tulli on vastannut, että ruplia saa viedä Venäjälle. Käteisen viemisen kielto koskee Euroopan unionin jäsenvaltioiden virallisia valuuttoja. Venäjä ei ole EU:n jäsen.

On pakko kysyä, miksi Inkerin kirkon avustaminen pitää Suomen kirkon mielestä lopettaa?

Epäilen, että kuuluisassa lähetysjärjestöjen ja kirkon välisessä sopimuksessa kirkko lupaa tukea lähetystyötä, ei vaikeuttaa sitä. Eli kyseessä olisi sopimusrikkomus.

Kirkon taholta on sanottu, että kirkko ei voi taata Venäjälle menevien lähetystyöntekijöiden turvallisuutta. Jos turvallisuuteni Venäjällä olisi kiinni Suomen kirkosta, en nousisi Tallinnan satamassa laustasta.

Lisäksi turvallisuudesta vastaa työnantaja eli Sley. Ja lopulta kyse on vielä suuremmasta takaajasta – 5 Moos 33:27: Sinun turvasi on ikiaikojen Jumala, sinua kannattavat ikuiset käsivarret.

Ylen jutussa myös vihjattiin, että ei ole varmuutta siitä, mihin raha menee. Syytös on ikävä, jos sille ei ole aitoja perusteita.

Tiedetään, että kaikki Ukrainaun toimitettu apu ei ole mennyt oikeaan osoitteeseen – esimerkiksi autoja on päätynyt yksityiskäyttöön. Ukraina on yksi maailman korruptoituneimpia maita. Ukraina sijoittui Transparency Internationalin korruptio-tilastossa vuonna 2023 sijalle 104/180, sijoitus oli parantunut kolme sijaa edellisestä vuodesta. Venäjä oli sijalla 140/180, sijoitus heikkeni kaksi sijaa. Tanska oli 1., Suomi 2.

Aikooko Suomen kirkko nyt vaatia Ukrainan tuen lopettamista, kun ei ole varmuutta, että apu menee 100 %:sti perille?

Taloudellisen tuen supistuminen on johtanut Inkerin kirkossa suuriin vaikeuksiin. Keskustoimiston henkilökuntaa on jouduttu irtisanomaan, jotkut kirkkoherrat (usein seurakunnan ainoa palkattu työntekijä) ovat joutuneet joko etsimään toisen työn tai siirtymään kokonaan muihin töihin, kun palkkoja ei ole pystytty maksamaan.

Miksi tällaisessa tilanteessa seurakunta tai kirkko toimittaisi saamiaan avustuksia eteenpäin? Se yksinkertaisesti tarvitsee ne itse.

Inkerin kirkossa Ukrainan tilanteesta ajatellaan eri tavoin. On virallisen linjan kannattajia ja vastustajia. Moni vanhus sanoo: "Kun vain tulisi rauha!"

Inkerin kirkko ei voi esimerkiksi erottaa pastoria, joka on ilmaissut kannattavansa "sotilaallista erikoisoperaatiota Ukrainassa". Työntekijöillä ja seurakuntalaisilla on mielipiteenvapaus.

Oli tapaus, jossa ortodoksikirkon pastori rukoili kirkossa rauhaa Ukrainaan ja hänet erotettiin. Olisi pitänyt rukoilla voittoa Ukrainassa.

Inkerin kirkko ei voi avoimesti ryhtyä vastustamaan valtion virallista politiikkaa. Se on pieni vähemmistökirkko, mutta sitäkin tarkkaillaan valtion taholta.

Toisaalta sama tilanne on Suomessa: ei voi vastustaa uutta sukupuolipolitiikkaa ilman, että joutuu vaikeuksiin.

Suomi ylpeilee tarkalla sanktioiden noudattamisella, mutta esimerkiksi Tikkurilalla on useita myymälöitä Pietarin seudulla.

Kävin Tallinnan valtatiellä olevassa myymälässä, joka sijaitsee suuressa Okej-tavaratalossa.

Myyjä kertoi, että maaleja tulee sekä Tikkurilan Pietarin tehtaalta että Suomesta.

Myynnissä näkyi olevan myös Teknoksen tuotteita.

The Moscow Times kertoi 9.10.2024, että lannoitteiden vienti Venäjältä Euroopan unioniin kasvoi vuonna 2023 määrällisesti 43 % ja rahallisesti 32 % eli 1.1 miljardiin euroon. Voi olla, että niitä tuli Suomeenkin. Mielenkiintoista on, että suurin venäläisten lannoitteiden ostaja on Puola, joka on halunnut olla kiivas Venäjän vastustaja. Se kasvatti tuonnin 2.7-kertaiseksi.

Siihen verrattuna Sley'n muutamien tuhansien eurojen avustukset ovat "itikan pieru Itämeressä", kuten Imatralla aikanaan oli tapana sanoa.

Kun tapaan kylillä inkeriläisvanhuksia, usein kuulen: "Mitä oikein tapahtui? Ennen me olimme ystäviä, nyt me olemme vihollisia!" Vanhempi väestö seuraa lähinnä televisiota, jonka tiedonvälitys on "virallisen linjan" mukaista.

Ymmärrän jonkin verran sitä, että suomalaiset poliitikot ovat ryhtyneet ankariksi Venäjän vastustajiksi – ei taida olla muuta vaihtoehtoa, jos haluaa säilyttää suosionsa. Mutta sitä en ymmärrä, että Suomen kirkon johto on kääntänyt selkänsä Inkerin kirkolle.

Kun kerran kysyin inkeriläisvanhukselta, joka oli sodan jälkeen palautettu Suomesta Neuvostoliittoon ja joutui pakkosiirretyksi sodassa tuhoutuneeseen kylään Moskovan lähellä, mitä he ajattelivat meistä suomalaisista, kun palautimme heidät Stalinin vallan alle. "Sitä myö siellä rukkoiltii, ett teiä ei koskaa tarvittis kokkee tällaista!"

Miksi menen Venäjälle?

En ole pitkään aikaan kertonut, mitä käytännössä teen Venäjällä. Työ on säilynyt aika samanlaisena, mutta Suomen rajan sulkeminen on tuonut muutamia muutoksia.

Miten Venäjälle pääsee?

Minulta usein kysytään: "Oletko vielä käynyt Venäjällä?" Vastaan, että käyn kerran kuukaudessa.

Venäjälle pääsee Suomesta tällä hetkellä neljällä tavalla: 1. Lentämällä Turkin, Serbian, Dubain jne. kautta. EU:sta lentoja Venäjälle ei ole. 2. Autolla Norjan kautta. 3. Autolla Etelä-Viron kautta. Siellä on pahat jonot, sanotaan, että niissä menee ainakin 12 tuntia, mutta usein 2-3 päivää. 4. Kävelen rajan yli Narvasta (Itä-Viro) Ivangorodiin.

Minä käytän viimeistä vaihtoehtoa, mutta se vaatii auton saamista käyttöön Venäjällä. Autoa ei voi vuokrata, koska länsimaiset luotto- ja pankkikortit eivät sanktioiden takia toimi Venäjällä.

Lokakuun matka

Torstaina 3.10. minulla oli Inkeri-piiri Heinolassa. Sen jälkeen ajoin Helsinkiin ja poimin rautatieasemalta Etelä-Pohjanmaalta tulleen Inkerin kirkon eläkkeellä olevan, Suomeen muuttaneen työntekijän. Ajoimme satamaan, 19.30 Tallinkin lautalle.

21.30 lautta tuli Tallinnaan ja menimme yöksi Birgittalaisluostarin kylälistemajaan. Voin suositella, rauhallinen eikä kallis paikka. Siellä voi pitää myös kokouksia jne.

Perjantaiamuna lähdimme kohti Narvaa. Puoliltapäivin jätin kyytiläiseni Viron tullijonoon ja lähdin viemään autoni ystäväni pihalle odottamaan paluutani Venäjältä.

Viron tullin jonossa meni viisi ja puoli tuntia. Onneksi satoi vain muutaman pisaran: jonottaminen tapahtuu avoimen taivaan alla.

Odotellessa kävin vaihtamassa euroja rupliksi.

Edessämme oli venäläinen mies, joka oli tullut jonottamaan jonkun sukulaisen puolesta. Hän auttoi seuralaiseni matkatavaroiden siirtelyssä.

Kun meitä oli kaksi, toinen voi käydä vessassa tai kahvilassa. Itse en syö enkä juo jonossa mitään. Viron tullin jälkeen on vessa, käyn siellä siltä varalta, jos Venäjän tullissa on pitkä jono.

Kun aloimme noin neljän tunnin kuluttua lähestyä tullirakennusta, miehen sukulainen tuli. Nuorehko nainen, joka myös auttoi seuralaistani matkatavaroiden kanssa.

Viron rajavartioissa on ikävä kyllä muutama hankala tapaus. Kun avasin passini kuvasivun kohdalta, tuli äkäinen käsky: "Sulkekaa passi!" Sitten tuli määräys jättää passi tiskille. Melkoisen tovin jälkeen rajavartija otti passin ja alkoi kirjoittaa tietokoneella. Paljon asiaa vaikutti olevan.

Sitten siirryin tulliin. Jostain käsittämättömästä syystä Viron tullissa ei ole läpivalaisulaitteistoa, vaan kaikki laukut tarkastetaan käsin. Kun tilaa on vain muutamalle pöydälle, kukaan ei voi tulla passintarkastukseen, ennen kuin pieni tila on tyhjä.

Virolainen tullimies oli "toisilla vesillä pesty" kuin rajavartija: hän löysi laukustani "Inkeriläisten viestin" ja kysyi, miksi minulla on se. Sanoin olevani pastori, joka työskentelee Inkerin kirkossa. Taktisista syistä pyydän puhumaan englantia: silloin me molemmat puhumme ei-äidinkieltä. Tullimies lähinnä vilkaisi laukkujani ja lopuksi toivotti Jumalan siunausta.

Onkin syytä rukoilla, että rajanylitys sujuisi mukavasti. Yllätys kyllä, ongelmia on yleensä enemmän Viron kuin Venäjän puolella. Minulla on aina papin paita – ehkä se ärsyttää joitakin virolaisia työntekijöitä rajalla, venäläiset työntekijät suhtautuvat pääsääntöisesti positiivisesti pastoriin.

Kävelimme sillan yli – rajana on Narva-joki. Venäläisnainen edelleen kuljetti seuralaiseni laukkua.

Kun tulimme Venäjän tulliin, se oli lähes tyhjä.

Huumekoira "merkitsi" laukkuni. Tullinainen – nuori ja pienikokoinen – sanoi, että hän haluaa nähdä, mitä lääkkeitä minulla on laukussa. Olen varautunut asiaan ja minulle on kopiot resepteistä. Ei ongelmia.

Passintarkastuksessa oli vanha ongelma: uusien suomalaisten passien mikrosirua Venäjän tullin tietokone ei pysty lukemaan. "Odottakaa 5 minuuttia!" Tällä kertaa meni vain pari minuuttia, joskus on mennyt yli puoli tuntia, ennen kuin vuoropäällikkö ehtii antamaan luvan jatkaa matkaa.

Tullista päästyämme otimme taksin, joka vei meidät vajaan 10 kilometrin päähän puomille, josta rajavyöhyke alkaa – maksoi tällä kertaa 7 euroa, hinta vaihtelee 5-10 euron välillä, riippuen kuljettajasta.

Skuoritsalainen ystävä oli jo odottamassa ja hänen kyydissään pääsimme Skuoritsan seurakunnan vanhainkodille, Maria-kodille. Seuralaiseni jäi sinne yöksi, mutta minä sain lainaan vanhainkodin Ladan, jolla lähdin Tuutarin kirkolle, jossa asun Venäjällä.

Kaikkiaan Tallinnasta Tuutariin meni 12 tuntia.

Miksi tulin Venäjälle?

Sunnuntaina minulla oli jumalanpalvelukset Puškinissa ja Tuutarissa. Puškinissa on joka kuukauden ensimmäisenä sunnuntaina suomenkielinen jumalanpalvelus ja olen luvannut toimittaa ne. Tuutarissa on kaksikielinen jumalanpalvelus.

Maanantaista perjantaihin kiersin tapaamassa Puškinin, Hatsinan, Skuoritsan ja Kupanitsan seurakuntalaisia. Hatsinassa kanssani kyliä kiertää diakoniatyöntekijä Mira, Skuoritsassa on keskiviikkoisin diakoniapäivä ja lähden kylille diakoniaryhmän jäsenten kanssa.

Kyläkäynneillä laulamme muutaman virren, puhun jostain raamatunkohdasta ja annan ehtoollista.

Usein juodaan teetä tai syödään. Vieraanvaraisuus on inkeriläisille "sydämen asia".

Kuukauden toisena sunnuntaina minulla on yleensä suomenkielinen jumalanpalvelus Skuoritsassa, mutta lokakuussa oli kirkon vuosijuhla ja konsertti. Jumalanpalvelus oli kaksikielinen.

Reissuuni kuuluu myös yhdet seurakunnat Hatsinan eteläisellä kylällä ja ehtoollisuus kahdessa vanhainkodissa eli Skuoritsan Maria-kodissa ja Kikkerin vanhainkodissa. Jos Arvo Survo on Venäjällä, hän käy Kikkerissä.

Lisäksi teen erilaisia remontteja. Tällä kertaa piti korjata Tuutarin kirkon lahoavaa aitaa ja käydä korjaamassa Inkerin kirkon kansainvälisten asioiden sihteerin Merja Kramsun huonekaluja.

Takaisin Suomeen

Noin kahden viikon kuluttua lähdin kohti Suomea.

Palautin auton Maria-kodille – kilometrejä tulee kahden viikon aikana 1500-1800 – riippuen siitä, onko joku seurakuntalainen poissa kotoa.

Seurakuntalainen vei minut rajavöhykkeen puomille, josta jatkoin taksilla rajalle. Maksoi tällä kertaa 10 euroa.

Yleensä Venäjältä Viroon pääsee nopeammin kuin päinvastoin. Tällä kertaa minulla meni vain 10 minuuttia. Venäläiset tullinaiset olivat hyvin ystävällisiä. Kun aioin ottaa takin päältäni ennen kuin menen röntgeniin, toinen heistä sanoi: "Ei tarvitse!" Sanoin, että taskussa on paljon metallia – hän viittasi, että mene vain.

Nyt Venäjä rakentaa katoksia eli jatkossa ei tarvitse seisoa sateessa. Venäjä on myös sillalla olevaan katokseen tehnyt penkkejä ja asentanut tuulettimet – olisivat kesällä olleet tarpeen – ja vesiautomaatteja. Viro ei ole tehnyt mitään uudistuksia – paitsi tuonut muutaman pöydän laukkujen tarkastamista varten.

Narvan puolella oli voi neljän tunnin jono.

Yleensä jään yöksi Narvaan ystävän luokse ja jatkan matkaa seuraavana päivänä – iltalautalle ehtiminen on epävarmaa, kun ei tiedä, paljonko rajalla menee aikaa.

Tarvitaanko tällaista työtä?

Monen monta kertaa olen kuullut: "Kiitos, kun ette unohda meitä" ja "Tuli heti parempi, kun sain ehtoollista!"

Inkeriläisten määrä vähenee – vain harvassa perheessä nuoremmat osaavat suomea ja pääsääntöisesti he ovat ortodokseja.

Muutamana viime vuonna moni vanhus, jota olen käynyt katsomassa, on saanut kutsun taivaan kotiin. Mutta mielelläni olen heitä auttamassa taivaan tiellä.

Suomi ei avaa rajaa, osa 2

Kun olin Puškinissa jumalanpalveluksen jälkeisillä kirkkokahveilla - joilla tarjotaan kylläkin teetä – eräs seurakuntalainen sanoi, että Suomi avaa rajan ennen joulua. Totesin, että ei niin tule tapahtumaan.

Mutta oikeampi vastaus olisi tietysti ollut: "Minä vuonna?"

Moni inkeriläinen odottaa, että Suomeen muuttaneet sukulaiset pääsisivät käymään Venäjällä.

Eräs seurakuntalainen valitti, että ei ole voinut pitää mitään yhteyttä Suomessa oleviin sukulaisiin, kun helistäminenkin on kielletty. Sanoin, että kyllä Suomeen voi soittaa.

Ikävä kyllä erilaisia vääriä tietoja liikkuu koko ajan.

Mummo kuoli

Olen käynyt katsomassa erästä Kupanitsan seurakunnan mummoa. Hänen terveytensä oli jo pitkään heikko, olihan ikääkin jo yli 90 vuotta.

Elokuussa hän ei ollut kotona. Naapurissa asuu pojan perhe. He kertoivat, että hänet on viety pensionaattiin Volosovaan.

Valtion ylläpitämiin laitoksiin ei ole ulkomaalaisen helppo päästä vierailemaan. Kikkerin vanhainkodin johtaja selvitti tilannetta ja kuulumme, että mummo on viety sairaalaan.

Kävimme kysymässä pojan vaimolta puhelinnumeroa. Kun Mira soitti pojalle, paljastui, että mummo oli kuollut samana päivänä, kuin kävimme pojan kotona.

Arvo Survo on luvannut käydä pitämässä muistoseurat.

Helsingin Sanomien Kuukausiliite

Tilaan edelleen Helsingin Sanomien paperilehden. Internetissä sitä ei voi Venäjällä lukea ja haluan pysyä jonkin verran ajan tasalla Suomen ja maailman tapahtumista.

Lokakuun Kuukausiliitteessä oli mm. seuraavat kirjoitukset:
alivaltiosihtööri (julkimo) Simo Frangenin ja hänen muunsukupuolisen pojan haastattelu
pääseudun intialaisyhteisöstä kertova juttu, jossa puhuttiin myös hindulaisuudesta ja sen temppelistä
professori Heikki Hiilamo (ahkera yleisöasastokirjoittaja) buddhalaisella hiljentymisretriitillä
homoparin kunnostama talo Punkalaitumella

Apokryfikirjat

Jaan Päivän tunnussanoja sekä suomeksi, että venäjäksi.

Vähän aikaa sitten parikin mummoa kysyi, mitä tarkoittaa (apokr). Päivän tunnussanassa on myös raamatunlukuohjelma, joka on merkitty kunkin päivän kohdalle.

Syys-lokakuussa lukukappaleena oli teksti apokryfikirjoista, joita seurakuntalaiset eivät löytäneet, koska niitä vain harvoin on Raamatussa. Ihmettelen valintaa – ehkä apokryfikirjat ovat Saksassa yleisempiä (Päivän tunnussanahan tehdään siellä ja käännetään eri kielille).

Mutta asiaan liittyy hyväkin puoli: seurakuntalaiset todella lukevat Päivän tunnussanaa ja myös tuota raamatunlukuohjelmaa.

Huumori on välttämätöntä

Kuuntelen Venäjällä Avtoradiota, jossa on tiedotteet ruuhkista ja muutakin autoiluun liittyvää.

Yhtenä maanantaina kerrottiin, että poliisi oli saanut kiinni Baltian maasta (veikkaan Viroa) tulleen autoilijan, jolla oli yli 2000 maksamatonta sakkoa.

Asia selittyy sillä, että esimerkiksi pysäköintiä valvotaan autoissa olevilla videoilla (sakko noin 30 euroa) ja suurin osa ylinopeuksista tulee tien varrella olevien tutkien perusteella.

Autoilija oli tehnyt väärennetyt rekisterikilvet – Pietarissa on firma, joka tekee rekisterikilpiä. Niinpä sakkoja ei saatu perityksi.

Nyt autoilijalle tuli 4.5 miljoonan ruplan lasku (noin 45000 euroa). Ja todennäköisesti lähtö Venäjältä.

Venäläisiä erikoisuuksia

Venäjällä välillä näkee, kuinka asfaltti on jätetty tekemättä sillan kohdalla.

Minulla väitettiin, että kyse on siitä, että silta kuuluu eri hallinnonalaan kuin tie.

Aivan älytöntä: myöhemmin paikalle pitää tuoda asfaltointikoneet – ja usein kysymys on muutaman kymmenen metrin pätkästä.

Alla todiste:

Tavaraa kaivataan

Jaan seurakuntalaisille suomalaisia kalentereita – niistä näkyy luterilaisen kirkon pääsiäinen jne. Jos sinulla on ylimääräisiä ensi vuoden kalentereita, otan mielelläni.

Ikävä kyllä postimaksut ovat Suomessa todella kovia. Postitin aikanaan yhden paketin Virosta ja se maksoi alle puolet siitä, mitä se olisi maksanut Suomessa.

Joulupakettikeräys

Minulta on jo kysytty, saadaanko seurakuntiin joulupakettirahaa.

Olen luvannut. Pakettien määrä on pienentynyt aikaisemmista vuosista, mutta on monissa seurakunnissa tärkeä asia.

Jos haluat osallistua keräykseen:

- IBAN: FI13 8000 1500 7791 95
- viite 10078 89200 30010 04517
- **Käytä viitettä, se takaa, että raha menee oikeaan kohteeseen, lisäksi se vähentää työtä ja kuluja Sleyn keskustoimistolla.**

Pieni opetuksen sana

Auta nyt meitä, Herra, meidän Jumalamme! Sinuun me turvaudumme. (2 Aik 14:10)

Kun mietin niitä vaikeuksia, joita Inkerin kirkossa nyt on, voi vain todeta: ilman Jumalan apua me emme voi tulla toimeen.

Menneinä vuosina Inkerin kirkossa liiaksikin luotettiin ulkomailta tulevaan taloudelliseen tukeen. Nyt on pakko tulla enemmän omavaraiseksi – mikä on hyvä asia.

Ikävä kyllä nykyinen shokkiterapia aiheuttaa monenlaisia ongelmia.

Rukousta tarvitaan!

Kiitos- ja rukousaiheita

- Että edes Viron raja pysyisi auki
- Ukrainan tilanteen rauhoittumista
- Vainotut kristityt eri puolilla maailmaa
- Inkerin kirkon ja sen seurakuntien talous – avun saaminen ulkomailta on tullut hyvin vaikeaksi. Suomen kirkko on halunnut kieltää avun kokonaan.
- Internetin käyttö Inkerin kirkon tukemisessa
- ”Laina-auton” pysymistä kunnossa.
- Suomen kirkon uusi avioliittokäsitys – että kirkko uskoisi Raamattua eikä yleistä mielipidettä. Asia laitettiin kirkolliskokouksessa lisävalmisteluun. Voi olla, että marraskuun kirkolliskokouksessa se on esillä.
- Sley'n asema kirkon lähetysjärjestönä. Asia voi hyvin nousta esille marraskuun kirkolliskokouksessa. Piispainkokouksen päätöstä ei tarvitse käsitellä kirkolliskokouksessa, mutta asia voidaan ottaa esille muuten.

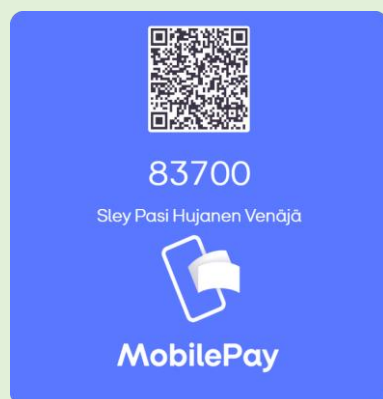
Tämän renkaan yhdyshenkilönä toimii Pasi Hujanen. Hänelle tulee ilmoittaa osoitteenmuutokset jne. Mikäli ystäväsi/tuttavasi/naapurisi haluaa renkaan jäseneksi, ilmoitathan siitä Pasi Hujaselle, Selys, PL 184, 00181 Helsinki tai pasi.hujanen@sley.fi

Lähetyskannatus Pasi Hujasen työn tukemiseksi

Sley'n tilille IBAN: FI13 8000 1500 7791 95 BIC: DABAFIHH

- henkilökohtaisella viitenumerollasi, jolloin kannatus näkyy automaattisesti myös kotiseurakuntasi lähetyskannatuksena. Henkilökohtaisen viitenumeron saat Selystä Anna Poukalta puh. 09 251 390 tai anna.poukka@sley.fi
- tai kirjoittamalla viestikenttään Pasi Hujasen rengas + oma kotiseurakuntasi
- tai Pasi Hujasen renkaan yleisviitenumerolla 10078 89200 30001 01518

Internetissä: www.taivaallinenlahja.fi/pasi-hujanen

Mikäli haluat avustaa diakoniatyötä Inkerin kirkossa, käytä tiliä:

- IBAN: FI13 8000 1500 7791 95
- viite 10078 89200 30010 04517
- **Käytä viitettä, se takaa, että raha menee oikeaan kohteeseen, lisäksi se vähentää työtä ja kuluja Sley'n keskustoimistolla.**

Poliisihallituksen 10.9.2021 myöntämän rahankeräyslupan RA/2021/1127 mukaisesti Suomen Luterilainen Evankeliumiyhdistys ry voi kerätä varoja toistaiseksi koko Suomen alueella Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Kerätyt varat käytetään vuoden kuluessa keräyksestä.